

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. N.**, zastoupeného Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **m á p o v i n n o s t** zaplatit žalovanému na nákladech řízení 1.195,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011 vydaného pod č.j. KUJI 94318/2011, sp. zn. OOSČR 7108/2011 OOSC/189, kterým bylo rozhodnuto takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), napadené rozhodnutí z části mění takto:

Ve výrokové části napadeného rozhodnutí vypouští text „Následným šetřením bylo zjištěno, že došlo ke zranění cyklisty J. J., který dal souhlas s vydáním lékařské zprávy na svoji osobu a ke svému zranění se vyjádřil. Zranění si mj. vyžádalo ošetření v Nemocnici

v Novém Městě na Moravě a hospitalizaci v Nemocnici v Jihlavě spolu s operačním zákrokem. V souvislosti se vzniklým zraněním byla vystavena pracovní neschopnost v trvání od 10. 5. 2010 do 15. 7. 2010 a dále mu byly schváleny úlevy v zaměstnání do konce roku 2010“, a nahrazuje ho textem „J. J., nar., bytem, při dopravní nehodě utrpěl zlomeninu pravé člunkové kosti, částečné vymknutí kloubu mezi klíční kostí a nadpažkem lopatky vpravo I. stupně a odlomení baze prostředního článku prsteníku levé ruky. Zranění si vyžádalo hospitalizaci v Nemocnici Jihlava od 11. 5. 2010 do 13. 5. 2010 (v souvislosti s operací zlomeniny člunkové kosti) a pracovní neschopnost v trvání do 10. 5. 2010 do 15. 7. 2010.“

Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrzuje podle § 90 odst. 5 správního řádu.

V žalobě žalobce uvedl následující žalobní body:

1. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb. Podle tohoto ustanovení přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, do čehož se nezapočítává doba, po kterou se vedlo pro tentýž skutek trestní řízení.

Skutek se stal dne 9. 5. 2010. Trestní řízení pak bylo zahájeno záznamem o zahájení úkonů trestního řízení dne 10. 5. 2010. Vzhledem k tomu, že se jednalo o trestní věc patřící do příslušnosti samosoudce, byla lhůta ke skončení prověřování podle § 159/1 písm. a) trestního řádu dva měsíce, tedy do 10. 7. 2010. Jak vyplývá z trestního spisu, tato lhůta policejnímu orgánu dne 10. 7. 2010 marně uplynula, aniž byla prodloužena podle § 159/2,3 trestního řádu.

Do běhu roční lhůty podle § 20/1 zákona č. 200/1990 Sb., se tedy nezapočítává pouze doba dvou měsíců od 10. 5. 2010 do 10. 7. 2010. Lhůta, po jejímž uplynutí nelze přestupek projednat, **uplynula dne 10. 7. 2011** a řízení mělo být správně zastaveno podle § 76/1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb. Na tom nic nemění fakt, že odevzdání věci k projednání přestupku bylo v písemné formě policejním orgánem vydáno až dne 14. 10. 2010. Nezákonná nečinnost a nedodržení zákonných lhůt orgánem veřejné moci v období od 10. 7. 2010 do 14. 10. 2010 totiž nemohou jít k tíži žalobce.

2. Řízení nebylo řádně zahájeno. V oznámení o zahájení řízení byl předmět řízení, tedy skutek vymezen nedostatečně, neboť neobsahoval všechny skutkové okolnosti, které naplňují zákonné znaky přestupků, pro něž bylo řízení vedeno. To si zjevně uvědomil i žalovaný, který tyto skutkové okolnosti doplnil v napadeném rozhodnutí do skutkové věty svým výrokem I. Takový postup je však nesprávný. Musí být zachována totožnost skutku mezi oznámením o zahájení řízení a meritorním rozhodnutím ve věci. Pokud žalovaný zjistil, že předmět řízení je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v oznámení o zahájení řízení popsán v rozporu se zákonem nedostatečně, nebyl oprávněn tuto podstatnou vadu řízení napravovat v napadeném rozhodnutí, které je konečné, ale měl buď řízení zastavit podle § 76/1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., nebo měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání se závazným pokynem, aby napravil vadu v popisu předmětu řízení a na základě takto nově vymezeného předmětu řízení žalobci umožnil uplatnění všech jeho procesních práv, zejména

práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy.

3. Žalovaný rovněž postupoval nesprávně, pokud shledal správným postup správního orgánu prvního stupně, když tento neprovedl žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků V. E. a J. S. a zejména pak doplněním znaleckého posudku s výsledkem znalce. Z fotodokumentace, která je přílohou znaleckého posudku znalce Ing. Z. M., Ph.D., i z obsahu posudku samotného je totiž zřejmé, že znalec vycházel ze situace, kdy v ulici Dvorské nestála u krajnice na pravé straně ve směru jízdy poškozeného žádná vozidla podle § 25/1, 3 a § 27/1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce i poškozený a svědek N. však potvrdili, že v rozporu s fotodokumentací pořízenou znalcem u krajnice zaparkovaná vozidla stála. Navrhovaní svědkové tedy mohli podrobně popsat dopravní situaci v místě nehody, i když nehodu samotnou popsat nemohou. Na základě jejich svědectví pak mohl znalec svůj znalecký posudek doplnit o variantu, kdy u krajnice ulice Dvorské na pravé straně ve směru jízdy poškozeného stála vozidla. Doplnění znaleckého posudku a výsledek znalce byl nezbytný i z toho důvodu, že znalec ve znaleckém posudku používá zkratky, které nevysvětluje, např. zkratku VBM. Znalec dále použil údaje, u nichž není zřejmé, odkud je čerpal a proč je považuje za pravdivé, např. na straně 8 posudku:
- *cyklista intenzivně brzdil a došlo k pádu na vozovku, průměrné zpomalení tohoto pohybu můžeme uvažovat v rozmezí 3-5 m/s²,*
 - *reakční doba cyklisty 1,0s.*

Bez navrhovaného doplnění znaleckého posudku a bez výsledku znalce zůstal posudek neúplný a pro žalobce nesrozumitelný.

4. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalovaný, stejně jako znalec, nebrali v potaz situaci tvrzenou žalobcem, a to že ve směru jízdy poškozeného po pravé straně stála vozidla, a to v souladu s ust. § 25/1, 3 a § 27/1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. Podle těchto ustanovení zákon počítá se situací, kdy u krajnice, 5 metrů před hranicí křižovatky, mohou zastavit a stát vozidla, pokud zůstane volný alespoň jeden jízdní pruh široký alespoň 3 metry. Zákon tedy počítá s tím, že vozovka se pro provoz zúží o šířku vozidla, která zastavila nebo stojí u krajnice. Šířkou těchto vozidel je pak vymezený jízdní pruh, ve kterém probíhá provoz ostatních účastníků silničního provozu. O šířku těchto stojících vozidel se také fakticky posunuje směrem do křižovatky i hranice, u které byl žalovaný povinen dát přednost v jízdě. Jedná se o běžnou dopravní situaci, která je upravena zákonem a zákonodárce jistě nepředpokládal, že taková situace bude považována za nepřehlednou, kdy si musí každý řidič zabezpečit vjetí na komunikaci pomocí náležitě poučené osoby. Ve znaleckém posudku je na straně 9 uvedeno:
- *vozidlo zastavilo tak, že přední část zasahovalo na hlavní komunikaci 0,9 m (dle údaje řidiče) až 1,5 m (dle údaje cyklisty) viz obrázek číslo 1.*

Pokud jsou tyto závěry znalce správné znamená to, že žalobce v obou uvedených variantách dal poškozenému přednost v jízdě a zastavil ještě mimo jízdní pruh v ulici Dvorské zaparkovanými vozidly, ve kterém jel poškozený cyklista. Žalovaný ani znalec však variantu omezení jízdního pruhu cyklisty zaparkovanými vozidly nevzali v potaz. Znamenalo by to

rovněž, že vina je na straně poškozeného, který v rozporu s § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. svoje chování nepřizpůsobil situaci v provozu a svým schopnostem.

Na základě shora uvedeného navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného ze 7. 11. 2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a dále žalovaného zavázal, aby žalobci nahradil vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl k jednotlivým žalobním bodům:

K bodu 1:

Pokud uplynula doba ke skončení prověřování, neznamená to, že jejím uplynutím skončilo trestní řízení. Doba, po kterou je vedeno trestní řízení, začíná dnem zahájení trestního řízení, v daném případě dnem, kdy policejní orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení, a končí dnem, kdy se správní orgán o odevzdání věci dozvěděl, tedy dnem, kdy mu bylo opatření policejního orgánu doručeno. Úkon policejního orgánu podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu – odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku – nemá, na rozdíl od rozhodování státního zástupce o odevzdání věci (§ 171 trestního řádu), nebo od rozhodování policejního orgánu o odložení věci (§ 159a odst. 2 až 4 trestního řádu), formu usnesení, ale toliko opatření policejního orgánu. Správní orgán pak s ohledem na subsidiaritu postihu dle právní úpravy přestupků vůči postihu dle trestního zákona, vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, nemůže zahájit řízení o přestupku, aniž by mu bylo známo, že policejní orgán určil věc k odevzdání. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tedy pokračuje (rozsudek NSS č.j. 1 As 17/2007). Lze souhlasit s tím, že trestní řízení bylo zahájeno dne 10. 5. 2010. Správní orgán I. stupně trestní spis obdržel dne 22. 11. 2010 a následující den začala opět běžet prekluzivní lhůta. Není tedy pravdou, že by se do běhu prekluzivní lhůty nezapočítávala pouze doba dvou měsíců – od 10. 5. 2010 do 10. 7. 2010.

K bodu 2:

V souladu s doktrínou lze podstatu skutku spatřovat v jednání a následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání, nebo totožnost následku. Nebudou-li jednání nebo následek totožné, udrží totožnost skutku buď alespoň totožnost jednání, anebo alespoň totožnost následku, a to alespoň částečná totožnost jednání nebo částečná totožnost následku (viz J. J. a kolektiv – Trestní právo procesní).

V daném případě změnou, kterou provedl žalovaný, došlo pouze k upřesnění, resp. doplnění následku. Popis jednání však zůstal zcela zachován a není tak zřejmé, z čeho by vyplývalo, že nebyla zachována totožnost skutku mezi oznámením o zahájení řízení s meritorním rozhodnutím ve věci.

K bodu 3:

Žalovaný zde odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména str. 5 – 8. Žalobce navrhoval výslech znalce pouze z důvodu, aby se vyjádřil, zda cyklista reagoval správně, pokud viděl jeho stojící vozidlo a nikoliv vozidlo pohybující se (s touto námitkou se žalovaný vypořádal). Se znaleckým posudkem byl žalobce seznámen a neměl k němu

žádných jiných připomínek; neuváděl, že by některým údajům uvedeným ve znaleckém posudku nerozuměl.

K bodu 4:

Žalovaný se vyjádřil k dané situaci již v napadeném rozhodnutí (str. 7). Pokud byl výhled žalobce ztížen v důsledku zaparkovaných vozidel, nezbavuje jej to odpovědnosti za jeho protiprávní jednání. Žalobce má dobrou místní znalost, na daném místě se bezprostředně před nehodou nacházel (musel tak mít o situaci na místě a její přehlednosti dobrou představu). Měl této situaci přizpůsobit své jednání. Pokud byla situace na místě skutečně tak nepřehledná, mohl a měl bezpečné vjetí na pozemní komunikaci zajistit pomocí náležitě poučené osoby (např. svého syna, který s ním byl ve voze).

Žalovaný uvedl, že s ohledem na to, co sdělil, je přesvědčen, že žalobce nebyl zkrácen jeho postupem ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K jednotlivým žalobním bodům, poté, kdy soud měl k dispozici jednak spis trestní a jednak správní spisy, uvádí:

K bodu I.: Dne 10. 5. 2010 pod č.j. KRPJ-108/DNZR-2010-KUC-TČ zahájila Policie ČR na základě oznámení J. J. dle § 158 odst. 3 trestního řádu úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, neboť na podkladě šetření k prověření oznámení je dostatečně odůvodněn závěr, že dne 9. 5. 2010 v 15:20 hod. mohl být řidičem osobního automobilu, tov. zn., reg. zn., M. N., bytem, spáchán na místní komunikaci ul. Dvorská u domu čp. v obci Žďár nad Sázavou, přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle ust. § 148 odst. 1 trestního zákoníku tím, že dne 9. 5. 2010 v 15:20 hod. jel řidič M. N. s osobním vozidlem, reg. zn. po účelové komunikaci vedoucí od statku Kinský, která je označena svislou dopravní značkou upravující přednost Dej přednost v jízdě (P4) a vyjížděl na místní komunikaci ul. Dvorská u domu čp. v obci Žďár nad Sázavou, kdy s vozidlem chtěl odbočit vlevo. Řidič M. N. při najíždění na místní komunikaci ul. Dvorská, přes řadu zaparkovaných vozidel, která byla zaparkována z jeho pohledu po levé straně na ul. Dvorská, neviděl příjíždějícího cyklistu J. J., který jel na jízdním kole, zn.v klesání a po jeho spatření s vozidlem zastavil přední částí na místní komunikaci ul. Dvorská. Cyklista po spatření vyjíždějícího osobního vozidla řidiče M. N. ve snaze zabránit střetu s tímto vozidlem začal brzdit, kdy přepadl přes řídítka svého jízdního kola a dopadl na místní komunikaci ul. Dvorská. Ke střetu s vyjíždějícím vozidlem řidiče M. N. nedošlo. Při dopravní nehodě došlo k těžkému zranění cyklisty J. J., který byl dne 9. 5. 2010 ošetřen v Nemocnici Nové Město na Moravě, kdy bylo zjištěno nalomení prsteníčku levé ruky a pohmoždění pravého ramene. Dne 10. 5. 2010 byl cyklista J. J. ošetřen v Nemocnici Jihlava, kdy mu bylo zjištěno zlomení člunkové kosti v zápěstí pravé ruky. Dechová zkouška u řidiče Nováka a cyklisty J. J. nebyla provedena vzhledem k dodatečnému nahlášení dopravní nehody. Ke škodě na vozidle Volkswagen nedošlo, na jízdním kole vznikla hmotná škoda asi 1.500,- Kč, jiná škoda nevznikla. Technická závada osobního vozidla a jízdního kola jako příčina dopravní nehody nebyla provedeným ohledáním zjištěna, ani řidičem M. N. a cyklistou J. J. uplatněna. Dopravní nehodu na součásti policie oznámil

dne 10. 5. 2010 v 13:00 hod. cyklista J. J., který dal souhlas s vydáním lékařské zprávy na zranění, které utrpěl při dopravní nehodě. Předpokládaná doba léčení utrpěného zranění cyklisty J. J. je 2-3 měsíce. Provedeným šetřením vzniklo důvodné podezření, že řidič M. N. jinému z nedbalosti ublížil na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

Z trestního spisu vyplývá, že policie 2x žádala Okresní státní zastupitelství ve Žďáru nad Sázavou o prodloužení lhůty k prověřování.

V trestním spise se nachází pak protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 9. 5. 2010 v 15:20 hod., pořizovaný dne 10. 5. 2010 Policií ČR, Územní odbor vnější služby Žďár nad Sázavou, dopravní inspektorát. Byla pořizena fotodokumentace z místa, kde k dopravní nehodě došlo, jež je součástí trestního spisu, tak jako plánek dopravní nehody, Úřední záznam o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 5 trestního řádu J. J., poučení poškozeného J. J., lékařské zprávy o zranění J. J., znalecký posudek ohledně zranění J. J. vypracovaný MUDr. P. L. z Ústavu soudního lékařství Hradec Králové dne 3. 10. 2010 a dále úřední záznamy o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 5 trestního řádu M. N. a jeho synem (spolujezdec při vzniklé dopravní nehodě).

Dále se nachází ve spise výpis z karty řidiče Milana Nováka.

Dne 14. 10. 2010 Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Oddělení obecné kriminality odevzdalo věc k projednání přestupků podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu Městskému úřadu Žďár nad Sázavou.

Městský úřad Žďár nad Sázavou trestní spis obdržel dne 22. 11. 2010.

Dne 17. 1. 2011 zahájil MěÚ Žďár nad Sázavou, odbor dopravy řízení o přestupku proti Milanu Novákovi, a to řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 a § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění, z jejichž spáchání dne 9. 5. 2010 je jako řidič motorového vozidla, reg. zn. důvodně podezřelý, a to v souvislosti s porušením § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, což mělo za následek řízení výše uvedeného motorového vozidla po účelové komunikaci vedoucí od statku Kinský, která je označena svislou dopravní značkou P4 „Dej přednost v jízdě!“, kdy jmenovaný vjížděl na místní komunikaci ul. Dvorská v obci Žďár nad Sázavou, kde chtěl u domu čp. s vozidlem odbočit vlevo a při najíždění na místní komunikaci ul. Dvorská přes řadu zaparkovaných vozidel přehlédl z jeho levé strany přijíždějícího cyklistu J. J., kterému nedal přednost v jízdě. Po spatření cyklisty jmenovaný s vozidlem zastavil přední částí na místní komunikaci ul. Dvorská. Cyklista po spatření vjíždějícího motorového vozidla ve snaze zabránit střetu začal brzdit, v důsledku čehož nezvládl řízení jízdního kola, přepadl přes řídítka a upadl na pozemní komunikaci ul. Dvorská. Ke střetu s vyjíždějícím vozidlem nedošlo. Následným šetřením bylo zjištěno, že došlo k těžkému zranění cyklisty J. J., který dal souhlas s vydáním lékařské zprávy na svoji osobu a ke svému zranění se vyjádřil. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda na jízdním kole zn., která byla příslušníky policie odhadnuta na cca 1.500,- Kč, na vozidle

..... ke škodě nedošlo. Technická závada vozidel jako příčina dopravní nehody nebyla provedeným ohledáním zjištěna ani řidiči uplatněna.

Správní orgán po provedeném dokazování vydal rozhodnutí pod č.j. OD/2470/10/RS dne 1. 7. 2011. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, žalovaný pak vydal rozhodnutí dne 7. 11. 2011 a toto nabylo právní moci dne 8. 11. 2011.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankcí nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Podle § 20 odst. 2 uvedeného zákona do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, pro kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Policie ČR zahájila úkony trestního řízení dne 10. 5. 2010. Dle názoru soudu od tohoto dne se nezapočítávala do běhu lhůt, tedy do jednorochí lhůty, v níž je třeba přestupek dle přestupkového zákona projednat doba, a to až do 22. 11. 2010, kdy policejní spis byl doručen Městskému úřadu ve Žďáru nad Sázavou na základě odevzdání věci k projednání přestupku. Lhůta dle názoru soudu tedy zcela evidentně neběžela od 10. 5. 2010 (k přestupkovému jednání došlo 9. 5. 2010) do 22. 11. 2010, a to z důvodu, že po tuto dobu se vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Soud nesouhlasí se stanoviskem žalobce, že pouze lhůta ke skončení prověřování dle § 159 odst. 1 písm. a) trestního řádu, což je dva měsíce, do 10. 7. 2010, je lhůta, po kterou se vedlo trestní řízení, se nezapočítává do běhu lhůty dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb.

V tomto směru se soud zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že správní orgán nemohl zahájit přestupkové řízení do doby, než mu byla věc policií postoupena k projednání, což se evidentně stalo dne 22. 11. 2010. Pokud jde o znění ust. § 159 odst. 1 písm. a) trestního řádu, z něho vyplývá, že policejní orgán je povinen prověřit skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, do dvou měsíců od jejich přijetí, jde-li o věci patřící do příslušnosti samosoudce, v níž se nekoná zkrácené přípravné řízení.

Podle odst. 2 § 159 trestního řádu, pokud nebylo oznámení nebo podnět ve lhůtách uvedených v odst. 1 prověřeno, policejní orgán státnímu zástupci písemně zdůvodní, proč nebylo možné v zákonem stanovené lhůtě prověřování ukončit, jaké úkony je třeba ještě provést a po jakou dobu bude prověřování pokračovat. Státní zástupce může pokynem policejnímu orgánu jednak změnit výčet úkonů, které mají být ještě provedeny, jednak stanovit odlišnou lhůtu, po kterou má prověřování ještě trvat.

Podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu nejde-li ve věci o podezření z trestného činu, státní zástupce nebo policejní orgán věc odloží usnesením, jestliže není na místě vyřídit věc jinak. Takovým vyřízením může být zejména odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku nebo jiného správního deliktu.

Z uvedených ustanovení trestního řádu nevyplývá žádná skutečnost, kterou tvrdí žalobce, že by dne 10. 7. 2010 již opět započala běžet jednorochí lhůta k projednání

přestupku, neboť správní orgán skutečně nemůže začít přestupek projednávat dříve, než je mu věc odevzdána k projednání policií, což se evidentně stalo, podle podacího razítka, až dne 22. 11. 2010.

Zde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 17/2007-7.

Z něho soud cituje následující, neboť uvedené lze použít i na daný případ:

„Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu lhůty nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního předpisu. K aplikaci tohoto ustanovení na daný případ je třeba v první řadě s ohledem na okolnosti daného případu vyložit pojem trestní řízení a dále případně posoudit, zda trestní řízení bylo vedeno skutečně o totéž skutku jako řízení přestupkové. S ohledem na odkaz na zvláštní zákon je zřejmé, že trestním řízením je třeba rozumět řízení podle trestního řádu. Stanovení § 12 odst. 10 trestního řádu vymezuje trestní řízení jako řízení podle trestního řádu a přípravné řízení jako úsek řízení podle trestního řádu od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení (...) do podání obžaloby, postoupení věci jinému orgánu (...) zahrnující objasňování a prověřování skutečností nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin, a vyšetřování. Právě sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení je oddělena zcela neformální fáze, která ještě ani trestním řízením podle trestního řádu není, od řízení přípravného. Doba, po kterou bylo trestní řízení vedeno, tedy začíná běžet dnem zahájení trestního řízení, v daném případě tedy dnem, kdy policejní orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení a končí dnem, kdy se správní orgán o odevzdání věci dozvěděl, tedy dnem, kdy mu bylo opatření policejního orgánu doručeno. Úkol policejního orgánu podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu – odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku – nemá, na rozdíl od rozhodování státního zástupce o odevzdání věci dle § 171 trestního řádu, nebo od rozhodování policejního orgánu o odložení věci dle § 159a odst. 2 až 4 trestního řádu, formu usnesení, ale je toliko opatřením policejního orgánu. Správní orgán pak s ohledem na subsidiaritu postihu dle právní úpravy přestupku vůči postihu dle trestního zákona vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích nemůže zahájit řízení o přestupku, aniž by mu bylo známo, že policejní orgán určil věc k odevzdání. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tedy pokračuje.“

Soud tedy uzavírá, že žalobní námitka uvedená v bodu 1 žaloby důvodná není.

Pokud jde o žalobní námitku pod bodem 2, soud k ní uvádí:

Podle § 90 odst. 1 písm. c) před středníkem správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí a **nebo jeho část změnit**; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Žalovaný svým rozhodnutím změnil část výroku prvostupňového orgánu, a to pouze v části týkajícího se zranění cyklisty Jana Jekla, toto zranění bylo pouze upřesněno, tedy přesněji uvedeno, přičemž žalovaný vyšel z podkladů, které byly založeny ve správním spise a sám v tomto směru žádné nové podklady neopatřoval.

Soud má tedy za to, že šlo v dané věci pouze o upřesnění výroku, a že mezi oznámením o zahájení správního řízení v tom, jak byl skutek popsán a v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a v rozhodnutí žalovaného žádné neshody a nesrovnalosti nejsou a je zřejmé, že se jedná o jeden a tentýž skutek, který je popsán v oznámení o zahájení správního řízení a v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Tedy i tato námitka žalobce důvodná není.

Pokud pak jde o námitku uvedenou v bodě 3, ani tuto soud nepokládá za námitku důvodnou.

Pokud jde o navrhovaný výslech svědků V. E. a J. S., správní orgán posoudil věc tak, že není třeba důkaz výslechem těchto svědků provádět, neboť uvedení svědkové i dle žalobce nebyli svědky dopravní nehody, pouze měli popsat dopravní situaci v místě dopravní nehody.

Tato situace v místě dopravní nehody však byla zřejmá z toho, co uvedl sám žalobce, cyklista Jan Jekl i syn žalobce F. N., bylo tedy zřejmé, že situace v místě dopravní nehody byla nepřehledná, že po stranách byly zaparkovány osobní automobily, které znesnadňovaly žalobci výhled.

Bylo by tedy zcela nadbytečné toto znovu dokazovat výslechem svědků V. E. a J. S.

Pokud pak jde o znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Z. M., Ph.D., je zřejmé, že i znalci byla dobře známa situace v místě, kde k dopravní nehodě došlo v tom směru, že po krajnici vozovky bylo zaparkováno množství osobních automobilů, což vyplývá z podkladů, které měl znalec k dispozici, neboť k dispozici měl trestní spis vypracovaný Policií ČR, přičemž k dispozici měl všechny podklady z tohoto spisu, byl seznámen s tím, co k dopravní nehodě uvedl žalobce, dále cyklista J. J., spolujezdec z vozidla žalobce F. N. a sám provedl prohlídku místa dopravní nehody, a pokud znalec sám pořídil fotodokumentaci z místa dopravní nehody, na kterém nejsou zachycena při krajnici stojící osobní automobily, to ještě neznamena, že osobní auta při krajnici vozovky nestála. To ani vyplývá ze znaleckého posudku, když soud zdůrazňuje, že znalec sám cituje z výpovědi jak žalobce, tak cyklisty J. J., z nichž vyplývá, že po straně komunikace byla zaparkována vozidla. Pokud je pak namítáno, že znalec v posudku použil některé zkratky, např. zkratku VBM, když nevysvětlil, o jaké zkratky se jedná, soud v tomto směru uvádí, že znalecký posudek je posudkem, který je jasný, srozumitelný a žalobce v průběhu správního řízení ani jednou nenamítal, ač se znaleckým posudkem byl seznámen, že by něčemu ve znaleckém posudku nerozuměl. Jeho námitky, pokud jde o znalecký posudek, nikdy nesměřovaly vůči tomu, že by nějaké zkratce ve znaleckém posudku nerozuměl nebo nevěděl, co znamená.

Krajský soud v Brně posudek, který byl vypracován v průběhu správního řízení, považuje za posudek který je posudkem objektivním, který se vypořádal se všemi podklady, které měl znalec k dispozici, kdy závěry posudku přesvědčivě a logicky zdůvodnil.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění platném k datu spáchání přestupku, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích ve znění platném k datu spáchání přestupku, přestupku se dopustí ten, kdo porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

Podle § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. při vyjíždění z místa ležícího mimo pozemní komunikaci na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům nebo jezdcům na zvířatech jedoucím po pozemní komunikaci nebo organizovanému útvaru chodců nebo průvodcům hnaných zvířat se zvířaty jdoucími po pozemní komunikaci; to platí i při vyjíždění z účelové komunikace nebo ze stezky pro cyklisty nebo z obytné nebo pěší zóny na jinou pozemní komunikaci.

Podle odst. 2 § 23 uvedeného zákona vyžadují-li to okolnosti, zejména nedostatečný rozhled, musí řidič zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby.

Skutkové a právní shrnutí věci:

Krajský soud v Brně uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn provedenými důkazy náležitě. Bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil. K námitce žalobce ohledně řádně nezjištěného skutkového stavu s tím, že je nutno přihlížet ke ztížené situaci na komunikaci parkováním vozidel při okraji komunikace, uvádí, že žalobci byla situace v uvedeném místě, kde došlo k dopravní nehodě, velmi dobře známa těsně před vznikem dopravní nehody, neboť se bezprostředně před vznikem nehody po komunikaci pohyboval. Věděl, že při okraji komunikace je zaparkována řada vozidel, a že po chodnicích a také při kraji silnice se pohybuje značné množství lidí. Tím spíše, když sám připouští tuto situaci a ztížený výhled, zvláště, když ve vozidle nejel sám, ale se svým synem. Měl si zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí syna, jenž vedle něj ve vozidle seděl.

Soud má za to ve shodě se žalovaným, že i kdyby uvedená komunikace byla přehledná, žádná vozidla na ní nebyla zaparkována a znalec by situaci posuzoval tak, jako by byla přehledná, nic by to neměnilo na skutečnosti, k jejímž závěrům znalec ve znaleckém posudku dospěl, tedy k tomu, že **příčina nehodového děje je v technice jízdy řidiče vozidla žalobce, který neregistroval pohyb jízdního kola a zahájil odbočovací manévr před příjíždějícím cyklistou tak, že pro něj vytvořil nebezpečnou dopravní situaci a donutil jej k náhlé změně rychlosti a směru jízdy.**

Podle § 70 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud zamítne žalobce, není-li důvodná.

Se závěry znaleckého posudku se soud zcela ztotožnil.

Soud tedy žalobu v souladu s tímto ustanovením zákona zamítl, neboť žaloba důvodná není.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalovaný, vznikly mu náklady řízení, a to ve výši cestovného právního zástupce žalovaného z Jihlavy do Brna a zpět ve výši 1.1195,- Kč, když tyto náklady žalovaný soudu doložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová